

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/1/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015200630
Dátum vydania rozhodnutia:	09.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015200630.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: U. P., podľa vlastného udania narodeného X.X.XXXX, štátneho príslušníka Bosny a Hercegoviny, v krajine pôvodu bytom P., ulica W. Y. XX, O. a Z., bez cestovného dokladu, aktuálne s miestom pobytu v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného pani Mgr. Jarmilou Várgovou, advokátkou so sídlom pracoviska na Brečtanovej 21, Bratislava proti odporcovi: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda so sídlom Ádorská 34, Dunajská Streda v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 2.4.2015 proti rozhodnutiu odporcu č. p.: PPZ-HCP-BA8-17-013/2015-AV zo dňa 19.3.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. apríla 2015 č. k. 4Sp/30/2015-39, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. apríla 2015 č. k. 4Sp/30/2015-39 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č. p.: PPZ-HCP-BA8-17-013/2015-AV zo dňa 19.3.2015 z r u š u j e a v e c v r a c i a odporcovi na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nariaďuje, aby bol navrhovateľ U. P., narodený X.X.XXXX, štátna príslušnosť Bosna a Hercegovina, tohto času umiestnený v Útvare policajného zaistenia Medveďov, bezodkladne prepustený zo zaistenia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Napadnutým rozhodnutím odporcu č. p.: PPZ-HCP-BA8-17-013/2015-AV zo dňa 19.3.2015 (ďalej len „rozhodnutie o zaistení“) odporca podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b), ods. 4, 5 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 19.3.2015, umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov

Medveďov (ďalej len „ÚPZC“) najviac do 19.9.2015. Opísal v konaní zistený stav vecí a poukázal na existenciu vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia Slovenskej republiky č. p.: PPZ-HCP-BA8-17-007/2015-AV z 19.3.2015 (ďalej len rozhodnutie o administratívnom vyhostení“), na skutočnosť, že navrhovateľ nevlastní žiadne finančné prostriedky, tiež na skutočnosť, že navrhovateľ ako bezvízový cudzinec sa zdržiava na slovenskom území bez platného cestovného dokladu ako aj bez povolenia príslušných orgánov - teda sa tu zdržiava bez náležitého oprávnenia. V tejto súvislosti poukázal na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15.3.2006 ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) a na Schengenský dohovor. Konštatoval, že navrhovateľom predložený cestovný pas Slovenska bol posúdený ako úplný falzifikát, v dôsledku čoho bol navrhovateľ rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 18.3.2015 odsúdený na podmienený trest odňatia slobody. Poukázal na zápisnicu o podaní vyjadrenia spísanú s navrhovateľom v ktorej navrhovateľ uviedol, že nemá na Slovensku žiadnych rodinných príslušníkov, že administratívnym vyhostením nebude dotknutý jeho súkromný a rodinný život, že nedisponuje žiadnou finančnou hotovosťou a ani platným cestovným dokladom. S poukazom na uvedené odporca konštatoval, že zaistením nebudú porušené práva navrhovateľa, pričom jeho prepustenie by znamenalo nerešpektovanie platného zákona a tiež pokračovanie v páchaní priestupku navrhovateľom na úseku pobytu. K stanovenej dĺžke zaistenia navrhovateľ poukázal na vyjadrenie ÚPZC, ktorý orgán zabezpečuje vykonanie úkonov, potrebných k faktickej realizácii vyhostenia navrhovateľa.

II.

Konanie pred krajským súdom

Krajský súd v Bratislave konajúc o opravnom prostriedku navrhovateľa svojím rozsudkom napadnuté rozhodnutie o zaistení navrhovateľa potvrdil ako vecne správne a vydané v súlade so zákonom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol ako sa vysporiadal s námietkami vznesenými v odvolaní. Neprihliadol na námietku navrhovateľa, že pre vydanie rozhodnutia o zaistení navrhovateľa nebol daný zákonný titul.

Súd poukázal na skutočnosť, že vydaniu napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa predchádzalo rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení z územia Slovenskej republiky. Bez ohľadu na skutočnosť, že podľa tvrdenia navrhovateľa rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení bolo napadnuté opravným prostriedkom, toto rozhodnutie je vykonateľné, pretože správny orgán ktorý vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa svojím rozhodnutím č. p.: PPZ-HCP-BA8-17-010/2015-AV z 19.3.2015 v súlade s ust. § 55 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vylúčil odkladný účinok prípadne podanému odvolaniu voči rozhodnutiu o administratívnom vyhostení. Teda pre vydanie napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa bol daný legálny predpoklad.

K námietke, týkajúcej sa súkromného či rodinného života navrhovateľa, súd prvého stupňa uviedol, že niet pochyb o práve každého na rešpektovanie jeho súkromného či rodinného života, ktoré právo je o. i. garantované aj v citovanom článku 8 Dohovoru. Toto právo však, ako to vyplýva zo samotného znenia tohto článku, nie je právom absolútnym. Súd však opätovne tiež poukazuje na skutočnosť, že existencia práva na súkromný či rodinný život včítane legálnych zásahov do tohto práva nie je predmetom skúmania zákonnosti rozhodnutia o zaistení, ale rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Naviac, nad rámec tohto konštatovania súd poukazuje na skutočnosť, že sám navrhovateľ výslovne v priebehu svojho výsluchu konaného 19.3.2015 pred odporcom uviedol, že jeho vyhostenie do Bosny a Hercegoviny sa jeho súkromného či rodinného života nedotkne. Z takéhoto jednoznačného vyjadrenia navrhovateľa nemožno vyvodit' iný záver ako ten, že i napriek tomu, že žil dlhšiu dobu s p. Q. F. (ktorú však opakovane označoval ako „F.“), prerušenie tohto spolužitia (v prípade realizácie vyhostenia) nepociťoval ako ujmu na jeho súkromnom živote. Argumentácia navrhovateľa, vyvíjaná v tomto smere až v podanom opravnom prostriedku je teda zjavne kontraproduktívna. Toto vyhodnotenie súdu bolo aj jedným z dôvodov, pre ktorý súd nepristúpil k realizácii doplnenia dokazovania, navrhnutého zástupkyňou navrhovateľa, ktorým mal byť výsluch p. Q. F.. Naviac tiež navrhovateľ v totožnom výsluchu pred odporcom (19.3.2015) vôbec nereagoval na možnosť uplatnenia alternatívy zaistenia - hlásenia pobytu, ktorá skutočnosť nepriamo svedčí vyššie uvedenej argumentácii súdu.

V súvislosti s námietkou týkajúcou sa existencie finančných prostriedkov navrhovateľa, potrebných tak

pre hlásenie pobytu, ako aj pre zloženie peňažnej záruky (kaucie) súd poukázal na to, že z obsahu označeného výsluchu navrhovateľa pred odporcom vyplýva, že tento nemá žiaden legálny zdroj svojich príjmov, nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami. Je pochopiteľným predpoklad odporcu, že k tomu, aby navrhovateľ mohol hlásiť svoj pobyt resp. aby zložil stanovenú kauciu ako alternatívu zaistenia (pravda za predpokladu splnenia ďalších zákonných predpokladov na ktoré súd následne poukáže), musí disponovať finančnými prostriedkami. Tieto však navrhovateľ - ako to sám uviedol - nemá. Pokiaľ navrhovateľ v priebehu výsluchu pred odporcom súčasne uviedol, že mu finančné prostriedky môže požičať p. Q. „F.“, takéto jeho konštatovanie nie je možné považovať za relevantné, nakoľko súčasne uviedol, že výšku tejto pôžičky nevie uviesť.

Je skutočnosťou, že zákon o pobyte cudzincov ako alternatívu zaistenia pripúšťa hlásenie pobytu vyhostovanej osoby, resp. zloženie peňažnej záruky. Tieto alternatívy zaistenia logicky súvisia s tým, že vyhostovaná osoba bude prepustená zo zadržania „na slobodu“. Teda že sa bude slobodne pohybovať na území Slovenskej republiky. K takémuto pohybu (pobytu) na slovenskom území je však potrebné, aby disponovala potrebnými dokladmi (viď ust. § 5 zákona o pobyte cudzincov, článok 5 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc). Navrhovateľ aktuálne nedisponuje žiadnym dokladom totožnosti, ani cestovným dokladom a ani dokladom, ktorý by ho oprávňoval k akémukoľvek druhu pobytu na území Slovenskej republiky. Nepožiadala ani o vydanie prípadného takéhoto relevantného dokladu. S poukazom na uvedené sa teda na slovenskom území slobodne pohybovať či prebývať nemôže a takýto pohyb či pobyt mu odporca ani nemôže umožniť. Z uvedeného je teda zrejmé, že ak by aj navrhovateľ mal akoukoľvek formou zabezpečené hradenie svojho pobytu (a s tým súvisiacich prípadných výdavkov) a ak by aj disponoval vlastnými finančnými prostriedkami v dostatočnom množstve, aj tak by tieto alternatívy nahrádzajúce zaistenie nebolo možné aplikovať, pretože nedisponuje dokladmi, potrebnými či už k prekročeniu vonkajšej schengenskej hranice, ako aj k pobytu na území Slovenskej republiky. Preto námietky navrhovateľa, týkajúce sa aplikácie alternatív jeho zaistenia v zmysle zákona o pobyte cudzincov, sú neopodstatnenými.

Námietku týkajúcu sa stanovenej doby zaistenia navrhovateľa súd nepovažoval za dôvodnú, pričom poukázal na to, že odporca v odôvodnení dĺžky zaistenia navrhovateľa jednoznačne uviedol, že stanovená doba zaistenia (od 19.3. do 19.9.2015) je nevyhnutnou, nakoľko je potrebné zabezpečiť vydanie NCD, ako aj zabezpečiť faktické vyhostenie. Vychádzal pritom z relácie ÚPZC z 19.3.2015, ktorý útvar vykonáva a zabezpečuje úkony, potrebné k realizácii vyhostenia. Ide pritom o maximálnu dobu zaistenia. Súd poznamenal (aj s poukazom na jeho poznatky z rozhodovania v obdobných veciach), že doba zaistenia v prípadoch nutnosti zabezpečenia vydania NCD závisí nielen od spolupráce zaisteného, ale aj od výsledkoch stotožnenia jeho osoby, ktoré vykonáva príslušný zastupiteľský úrad krajiny pôvodu zaisteného.

Nad rámec uvedeného súd poukázal na skutočnosť, že v konaní ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľ nemá štátne občianstvo Slovinska. Táto skutočnosť sa v konečnom dôsledku prejavila vydaním právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda, voči ktorému sa navrhovateľ vzdal práva podať odpor. Tým nad akúkoľvek pochybnosť potvrdil, že nie je štátnym príslušníkom Slovinska. Odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na tento právoplatný trestný rozkaz aj poukázal.

Pretože námietky navrhovateľa, vznesené voči napadnutému rozhodnutiu o zaistení navrhovateľa neboli dôvodné, pretože odporca vo veci dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci, pretože svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom zistený stav veci aj správne po právnej stránke posúdil, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k odvolaniu

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že podstata podania opravného prostriedku spočívala predovšetkým v námietke, že odporca sa nedostatočne zaoberal otázkou prípadného využitia alternatívnych opatrení na zabezpečenie účelu zaistenia v súlade s § 89 zákona o pobyte cudzincov, otázkou posúdenia potreby

rešpektovania rodinného a súkromného života, poukázal na nesprávne právne posúdenie inštitútu alternatívnych opatrení, kedy vyžaduje zloženie peňažnej záruky pre hlásenie pobytu. Prvostupňový súd sa k otázke nesprávneho právneho posúdenia nijako nevyjadril, vlastným odôvodnením sa iba snažil nahradiť odôvodnenie nepristúpenia k využitiu alternatívy k zaisteniu, pričom právnu stránku, ako aj formu dopytovania sa odporcu, necháva bez odpovede. Poukázala na to, že napriek tomu, že napriek tomu, že na pojednávaní dňa 24.4.2015 sa zúčastnila aj navrhovateľova družka, Q. F. a jej výsluch bol navrhnutý, súd sa rozhodol nepristúpiť k výsluchu svedka a tento dôkaz nevykonal, odôvodňujúc svoj postup vyhlásením navrhovateľa, podľa ktorého by údajne odlúčenie nepociťoval ako ujmu na svojom súkromnom živote. To, že navrhovateľ pred odporcom údajne vyhlásil, že na území SR nikoho nemá, nevedel vysvetliť ani on sám, vraj bol v strese a vôbec nevie, čo porozprával, veď ho tam poznali. Navrhovateľova družka je riadne zamestnaná osoba riadne sa starajúca o svoju domácnosť, v ktorej žila spoločne so svojou už dospelou dcérou a navrhovateľom, pričom táto umožňovala pravidelné stretnutia navrhovateľa s jeho dcérami. Dcéra družky má s dcérami navrhovateľa rovnako veľmi priateľský vzťah, všetci ich poznali ako normálne fungujúcu rodinu. Preto je zarážajúce, že krajský súd neumožnil výsluch tohto svedka, keď bolo zrejmé, že existujú závažné rozpory v tvrdeniach navrhovateľa a odporcu ohľadom existencie tohto vzťahu. Výsluch bol navrhnutý aj s cieľom objasniť poskytnutie ubytovania a podpory, ako podmienky na uloženie alternatívy zaistenia, ako aj na preukázanie existencie ich dlhodobého vzťahu (ako dôkazu pre schopnosť navrhovateľa žiť mimo ÚPZC), preto namietame tento postup prvostupňového súdu. Podľa jej názoru prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, a to konkrétne ohľadom splnenia podmienok pre uplatnenie alternatívy zaistenia, keď nevykonal navrhnutý dôkaz.

K otázke skúmaníu možnosti využitia alternatív zaistenia v opravnom prostriedku namietala výslovne: Odporca v rozhodnutí na strane 3 napadnutého rozhodnutia konštatuje: Účastník konania taktiež nevlastní žiadne finančné prostriedky, nevie si pre seba zabezpečiť na území Slovenskej republiky ubytovanie a ani peňažnú záruku potrebnú k hláseniu jeho pobytu.

Toto tvrdenie odporcu, na základe ktorého konštatuje nemožnosť využitia alternatív k zaisteniu, je nepravdivé a v úplnom rozpore s obsahom spisu a so zisteniami odporcu, navyše je nezmyselné a nijako nevyplýva z právnej úpravy.

Navrhovateľ si vie zabezpečiť financie - napokon, riadne tu fungoval počas min. 12 rokov. Tak, ako uvádza na str. 4 zápisnice uvádza navrhovateľ na otázku: Máte finančné prostriedky na vycestovanie?: Ja vlastné finančné prostriedky nemám, vie mi požičať moja priateľka menom Q. F., avšak v akej výške, to uviesť neviem naznačujú, že financie si zabezpečiť dokáže. Skutočnosť o schopnosti samostatnej existencie musela byť odporcovi zrejmá, z jeho doterajšieho života (zrejme aj preto túto skutočnosť ďalej neskúmal).

Na str. 3 zápisnice je mu položená otázka za účelom zistenia prípustnosti alternatív k zaisteniu v znení: V zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu, b) zloženia peňažnej záruky. Na túto „otázku“ uviedol navrhovateľ „nemám čo uviesť, nemám peniaze.“ Je zrejmé, že touto jedinou vetou nemohol odporca reálne zistiť nič. Pre uloženie povinnosti hlásenia pobytu je potrebné splnenie iných skutočností, ako v prípade zloženia peňažnej záruky, ktorá sa na území Slovenskej republiky v praxi nevyužíva a nie je realizovateľná. Teda navrhovateľovi mala byť poskytnutá možnosť hlásenia pobytu s informovaním o podmienkach, ktoré by v takom prípade musel navrhovateľ splniť. Zo situácie navrhovateľa - teda osoby, ktorá bez akejkoľvek ďalšej pomoci existuje na území Slovenskej republiky mnoho rokov a má domov spoločný so svojou družkou a jej dcérou (kam sa aj chce vrátiť, keby reálne musel zo Slovenska vycestovať - pozri str. 3 zápisnice) je absolútne zrejmé, že navrhovateľ má kde, ako a s kým ďalej žiť. Neexistuje ani najmenšie riziko, že by navrhovateľ utiekol, skrýval sa, či nemal kde bývať. Zaistenie má byť poslednou možnosťou tam, kde iné opatrenia neprichádzajú do úvahy, čo je však z praktického života navrhovateľa zrejmé, že to nie je jeho prípad.

Neexistuje povinnosť zložiť peňažnú záruku v prípade uloženia povinnosti hlásenia pobytu. Navrhovateľ rozhodne nesprávne vyhodnocuje možnosti alternatív k zaisteniu, keď vyžaduje, aby k hláseniu pobytu zložil finančnú záruku (cit: „nevie si zabezpečiť peňažnú záruku k hláseniu pobytu“). Tu sa jedná o nesprávne právne posúdenie prípadu: Hlásenie pobytu je samostatným alternatívnym opatrením k zaisteniu tam, kde to je možné, účelné a dostatočné, za súčasnej existencie podmienok pre zaistenie

účastníka konania (existencia jedného zo zaistovacích dôvodov). Pre jej naplnenie je potrebné výlučne preukázanie schopnosti samostatne sa živiť, čo navrhovateľ preukázal doterajším životom. Preto záver, ktorým odôvodňuje neuloženie alternatívy k zaisteniu je buď nesprávnym právnym posúdením jeho prípadu alebo je odôvodnenie absolútne nezrozumiteľné v kontexte splnenia/nesplnenia podmienok na uloženie alternatívy. Mám za to, že skôr ide o nesprávne právne posúdenie, nakoľko aj otázka vyššie citovaná, kladená za účelom „skúmania“ prípustnosti alternatívy k zaisteniu a uspokojenie sa s odpoveďou navrhovateľa („nemám čo uviesť, nemám peniaze“) naznačuje tento smer úsudku odporcu.

Ku všetkým týmto námietkam sa prvostupňový súd vyjadruje výlučne na strane 9, kde konštatuje, že navrhovateľ nemá legálny zdroj príjmov, ako aj to, že navrhovateľ sa bez dokladov, ktoré by ho oprávňovali k akémukoľvek pobytu na území Slovenskej republiky, nemôže pohybovať na území SR, a preto nemožno v jeho prípade, aj keby preukázal dostatočné finančné prostriedky, uplatniť alternatívne opatrenia. K námietke spôsobu kladenia otázok, ani k námietke nesprávneho právneho posúdenia (že odporca vyžaduje peňažnú záruku pre hlásenie pobytu) sa nijako nevyjadril. Pritom technika položenia otázok, a správne chápanie inštitútu alternatívnych opatrení je podstatné pre riadne rozhodnutie o týchto opatreniach.

V prvom bode namietala vyhodnotenie odpovede ohľadom p. F. k poskytnutiu finančných prostriedkov a postarania sa. Starala sa o neho celých 12 rokov, táto skutočnosť bola odporcovi známa, pri výpovedi povedal, že by mu požičala, koľko to nevedel, ale ani sám správny orgán mu nepovedal, koľko by to malo byť. Toto tvrdenie prišla osobne potvrdiť na pojednávanie, kde však nebola vypočutá. Ako je uvedené vyššie, prvostupňový súd k tomuto nezaujal žiadne stanovisko, pani F. na pojednávaní odmietol vypočuť.

V druhom bode namietala spôsob položenia otázky s cieľom zistiť splnenie podmienok pre alternatívne opatrenia. Správny orgán je povinný klásť otázky jednoznačne, tak aby dospel pri vyhodnocovaní odpovedí na ne k riadnemu zisteniu skutkového stavu veci. Z takto položených otázok nebolo nijako možné, zistiť, či navrhovateľ vie alebo môže tieto podmienky (ktoré správny orgán nijako počas konania nedefinoval) splniť.

V treťom bode namietala nesprávne právne posúdenie, či skôr chápanie inštitútu alternatívy k zaisteniu, k tejto námietke sa prvostupňový súd rovnako nevyjadruje.

Prvostupňový súd absolútne zle vysvetľuje inštitút alternatív k zaisteniu, tento záver je napokon aj v rozpore s textovým znením zákon o pobyte cudzincov, pričom poukázala na obsah ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b/, § 82 ods. 1 písm. a/, § 89 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, na základe čoho ustálila, že administratívne vyhostenie prichádza do úvahy tam, kde neexistuje legálne povolenie na pobyt. Práve pre takéto konania výslovne zákon o pobyte cudzincov upravuje možnosť uložiť alternatívne opatrenie, pričom výslovne upravuje aj prípady, na ktoré sa táto možnosť nevzťahuje. Teda, vlastníctvo dokladov k pobytu nie je podmienkou pre uloženie alternatívy k zaisteniu a pokiaľ to takto prvostupňový súd vysvetľuje, a týmto tvrdením odôvodňuje neopodstatnenosť skúmania splnenia podmienok, ide jednoznačne o nesprávne právne posúdenie a rozhodnutie súdu je potrebné zrušiť. Súдне rozhodnutie ide ďaleko nad rámec zákona.

Navrhovateľ si mohol sám vybaviť riadny cestovný doklad, mohol požiadať o udelenie tolerovaného pobytu, a sám, bez zásahu do svojho práva na slobodu pohybu, si mohol svoju situáciu vyriešiť. Opakovane zdôraznila, že ide o staršieho muža, ktorý vo vojne prišiel o svoju rodinu a v krajine má len brata (s ktorým však nie je v kontakte), pričom na území Slovenskej republiky má celú svoju skutočnú rodinu, ktorá pri ňom stojí a chce, aby mohli zostať spolu.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu zdôraznil, že v prvom rade potreba zaistiť cudzinca a obmedziť ho na osobnej slobode je nevyhnutná z dôvodu existencie trestného rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda č. k.: OT/38/2015-55, ktorým bol uznaný za vinného, že dňa 13.03.2015 sa cudzinec preukázal pozmeneným, falošným cestovným pasom Slovenskej republiky, číslo O. znejúcim na meno U. P., narodený XX.XX.XXXX, štátny príslušník Slovinska, podľa odborného vyjadrenia a použil ju ako pravú verejnú listinu, teda verejnú listinu si nechal vyhotoviť s úmyslom použiť ju ako pravú, čím spáchal prečin falšovanie a pozmeňovanie verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 TZ. Za uvedený skutok bol odsúdený podľa § 352 ods. 1 TZ s použitím § 353 ods. 2 Trestného poriadku k trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov. Podľa § 49

ods. 1 písm. a) TZ výkon trestu sa podmiennečne odkladá a podľa § 50 ods. 1 TZ sa určuje skúšobná doba 16 mesiacov. Predmetný trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 19.03.2015. Uvedené skutočnosti boli advokátkou vo svojom odvolaní opomenuté. Ďalej odporca poukazuje a nie je možné nechať bez povšimnutia na skutočnosť, že cudzinec počas pobytu na území SR sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti a to v roku 1988, 1989, 2005, 2009 a 2015 uvedené skutky boli zistené lustráciou v dostupných informačných systémoch PZ a tvoria prílohu k záznamu o vykonaní lustrácie č. p.: PPZ-HCP-BA8-17-001/2015-AV zo dňa 19.03.2015. Z uvedeného dôvodu zdôraznil, že pre našu spoločnosť z mnohých hľadísk nie je žiaduce, aby sa v SR zdržovali cudzí štátni príslušníci nerešpektujúci jej zákony. Je povinnosťou ktorejkoľvek osoby rešpektovať zákony štátu, na ktorého výsostnom území sa nachádza aj keď nie je jeho občanom a zdržať sa protiprávneho konania, ktorého by malo za následok porušenie zákonov daného štátu. Štát má záujem nielen o ochranu rodiny, ale i o ochranu spoločnosti pred páchaním protizákonného konania.

V druhom rade potreba zaistiť cudzinca a obmedziť ho na osobnej slobode je nevyhnutná z dôvodu, že cudzinec ako bezvízový cudzinec sa zdržiaval na území SR bez platného cestovného dokladu (bez dokladu totožnosti) bez povolenia príslušných orgánov a nad rámec bezvízovej dohody, tým porušil ustanovenie čl. 20 ods. 1 Schengenského dohovoru a teda zdržiaval sa na území SR bez oprávnenia. Alternatívu vydaného rozhodnutia o zaistení a umiestnení cudzinca v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov správny orgán využil práve z toho dôvodu, ktorá vyplýva z uvedených skutočností ako aj z obsahu označeného výsluchu cudzinca na tunajšom oddelení, citoval otázku správneho orgánu: „V zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a/ hlásenie pobytu, b/ zloženie peňažnej záruky“, slová cudzinca „, Nemám čo uviesť, nemám peniaze“. Zdôraznil, že predpokladom, že k tomu, aby cudzinec mohol hlásiť svoj pobyt resp. aby zložil stanovenú kauciu ako alternatívu zaistenia (pravda za predpokladu splnenia ďalších zákonných predpokladov na ktoré oddelenie následne poukáže), musí disponovať finančnými prostriedkami. Tieto však cudzinec sám skonštatoval slovami - nemám peniaze. Je skutočnosťou, že zákon o pobyte cudzincov ako alternatívu zaistenia pripúšťa hlásenie pobytu vyhostenej osoby, resp. zloženie peňažnej záruky. Uvedené súvisia s tým, že vyhostená osoba bude prepustená zo zadržania „na slobodu“. Teda že sa bude slobodne pohybovať na území SR. K takémuto pohybu (pobytu) na území SR je však potrebné, aby cudzinec disponoval potrebnými dokladmi (viď ustanovenie § 5 zákona o pobyte cudzincov, článok 5 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc), čo u cudzinca neprichádza do úvahy, nakoľko nedisponuje žiadnym dokladom totožnosti, ani cestovným dokladom a ani dokladom, ktorý by ho oprávňoval k akémukoľvek druhu pobytu na území SR. S poukazom na uvedené je preto nemysliteľné, aby sa cudzinec slobodne pohyboval či prebýval na území SR bez dokladu totožnosti - platného cestovného dokladu. Totožnosť cudzinca doposiaľ nebola potvrdená a v súčasnosti sa vlastne nevie, kto je v skutočnosti osoba cudzinca, je bez dokladov, resp. príslušných povolení a jeho pobyt mimo zaistenia by bol neoprávnený. Z uvedeného je teda zrejmé, že ak by aj cudzinec mal akoukoľvek formou zabezpečené hradenie svojho pobytu a ak by aj disponoval vlastnými finančnými prostriedkami v dostatočnom množstve, aj tak by tieto alternatívy nahrádzajúce zaistenie nebolo možné aplikovať a využiť, pretože nedisponuje odkladmi, potrebnými či už k prekročeniu vonkajšej schengenskej hranice, ako aj k pobytu na území SR.

Ďalej odporca uviedol, že nakoľko je potrebné pre cudzinca zabezpečiť vydanie náhradného cestovného dokladu, uvedené úkony zabezpečuje na to útvar zriadený a to v prípade cudzinca Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Zabezpečenie vydania NCD závisí nielen od spolupráce zaisteného (čo je aj vo väčšine prípadov najväčším problémom, nespôlupráca cudzinca s príslušníkom Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov, ktorý zabezpečuje potrebné údaje a dotazníky, doklady od cudzinca potrebné k vydaniu NCD) ale aj od výsledkoch stotožnenia jeho osoby, ktoré vykonáva príslušný zastupiteľský úrad krajiny pôvodu zaisteného.

Na záver poukázal, že počas konania o zaistení a pri spísaní zápisnice o podaní vysvetlenia na Oddelení cudzineckej polície PZ Dunajská Streda sa cudzinec nezmienil, neuviedol, nevyjadril sa a ani nepredložil a nepreukázal žiadne nové skutočnosti a hodnoverné doklady, ktoré by boli predmetom posudzovania a nasvedčovali tomu, že je prekážka jeho administratívneho vyhostenia z územia SR a nie je dôvod na jeho

zaistenie, pričom mu bola daná táto možnosť, počas celého konania má možnosť ako účastník konania predkladať návrhy, podnety, čo v danom prípade bolo cudzincovi umožnené. Prekážka administratívneho vyhostenia a zaistenia cudzinca je o. i. zásad ovládané aj zásadou, že povinnosť prvostupňového správneho orgánu zistiť stav veci je determinovaná dôvodmi, ktoré cudzinec predostrel na odôvodnenie svojich tvrdení. Nie je teda povinnosťou správneho orgánu za cudzinca vyhľadávať ďalšie dôvody a dôkazy. Vychádzajúc z uvedeného je povinnosťou správneho orgánu interpretované dôvody prekážky administratívneho vyhostenia a zaistenia, posúdiť z pohľadu naplnenia či nenaplnenia predpokladov v zmysle zákona o pobyte cudzincov a v tejto súvislosti vyhľadať a do spisového materiálu založiť informácie, viažuce sa k predstretým skutočnostiam, resp. podávajúce dostatok informácií o prípadných bezpečnostných rizikách návratu cudzinca do krajiny jeho pôvodu vo vzťahu k výroku o existencii či neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia a zaistenia. Nad rámec týchto odôvodnení odporca poukázal na zrejmú nedôveryhodnosť cudzinca. Ak totižto cudzinec nepreukázal svoje tvrdenia konkrétnymi dôkazmi, je potrebné pri rozhodovaní vziať do úvahy či ho možno pokladať za dôveryhodnú osobu. V prípade negatívneho vyhodnotenia už iba táto skutočnosť postačuje k negatívnemu rozhodnutiu o jeho administratívnom vyhostení a prípadnému zaisteniu.

Na záver odporca poukázal na to, že Slovenská republika je súčasťou Schengenského priestoru a cudzinec je občanom štátu, ktorý nie je súčasťou Schengenského priestoru. I napriek tomu, že krajiny Európskej únie sú všeobecne uznávané za krajiny s vyspelou demokraciou, toleranciou a humánnym prístupom k cudzincom, je v záujme národnej ako aj verejnej bezpečnosti a predchádzaniu zločinnosti, aby sa v rámci krajín Schengenského priestoru nepohybovali osoby, ktoré vstúpili do tohto priestoru nelegálne, pohybovali sa bez dokladov za situácie, keď majú zákaz vstupu do Schengenského priestoru a boli vyhostení z dôvodov nelegálneho vstupu a pobytu, resp. z dôvodu nebezpečia zo strany dotýčnej osoby pre verejnú bezpečnosť, bezpečnosť štátu ako v prípade cudzinca. Podľa názoru odporcu celé konanie cudzinca a tvrdenia advokátky cudzinca je účelové, nakoľko si cudzinec takýmto spôsobom chce iba zlegalizovať na území SR a v celom Schengenskom priestore pobyt.

Na základe uvedených skutočností trval na správnosti svojho rozhodnutia o zaistení navrhovateľa č. p.: PPZ-HCP-BA8-17-013/2015-AV zo dňa 19.03.2015.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) došiel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. júna 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal

so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z. z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 3 ods. 2, 5 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca zaistil navrhovateľa na účel výkonu administratívneho vyhostenia, pričom svoj záver o potrebe zaistiť navrhovateľa a obmedziť ho na osobnej slobode oprel o vykonateľné rozhodnutie o vyhostení navrhovateľa z 19.3.2015 (vydané z dôvodu, že účastník konania sa ako bezvízový cudzinec zdržiava na území Slovenskej republiky neoprávnene bez platného cestovného dokladu a bez povolenia príslušných orgánov Slovenskej republiky).

Z obsahu oprávneného prostriedku ako aj odvolania možno ustáliť, že navrhovateľ sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť a to predovšetkým v súvislosti s námietkou, že odporca sa nedostatočne zaoberal otázkou využitia a alternatívnych opatrení na zabezpečenie účelu zaistenia v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov.

V súvislosti s otázkou samotného posudzovania inštitútu alternatívy k zaisteniu je potrebné dať za pravdu názoru vychádzajúcej z platnej vnútroštátnej právnej úpravy, že administratívne vyhostenie prichádza do úvahy v tom prípade, ak štátny príslušník tretej krajiny nedisponuje legálnym povolením na pobyt (§ 82 ods. 1 zákona) a pre takéto konania (kedy je policajt oprávnený štátneho príslušníka tretej krajiny zaistiť (§ 88 ods. 1) zákon výslovne upravuje možnosť uložiť alternatívne opatrenie namiesto zaistenia (§ 89 ods. 1 písm. a/, b/ zákona) s tým, že zákon zároveň výslovne uvádza (§ 89 ods. 2 zákona) prípady, na ktoré sa táto možnosť nevzťahuje (§ 82 ods. 2 písm. a/ alebo b/ zákona).

Z uvedeného možno dôvodne vyvodiť, že vlastníctvo dokladov k legálnemu pobytu nie je podmienkou pre uloženie alternatívy k zaisteniu a preto pokiaľ správny orgán opodstatnenosť skúmania možnosti alternatívnych opatrení spájal s touto podmienkou, je jeho záver, s ktorým sa stotožnil aj súd prvého stupňa, nesprávny a nemajúci oporu v platnej právnej úprave. Aj keď odporca dôvodne poukazuje v tejto súvislosti na relevantné ustanovenia Schengenského dohovoru (týkajúce sa pohybu cudzincov) z ich nedodržania vyvodzuje následky, ktoré zrejme v kontexte úpravy cudzineckého práva neboli ich účelom.

V súvislosti so vznesenými pochybnosťami o účelnosti zaistenia v predmetnej veci odvodzujúcim svoj základ len z existencie vykonateľného rozhodnutia o vyhostení odvolací súd pripomína, že samotné rozhodnutie o zaistení (o ktoré v konaní ide) je rozhodnutím, ktorým sa významnou mierou zasahuje do práv zaistej osoby, a preto treba zaistenie chápať ako krajnú možnosť, ktorú je možno aplikovať v prípadoch ustanovených zákonom, kedy je s určitosťou preukázané, že iná možnosť ako zaistenie podľa zákona neexistuje (ako je tomu napr. v prípadoch zrejmej a preukázanej závažnej nebezpečnosti osoby pre spoločnosť).

Najvyšší súd zdôrazňuje, že zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citeľný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne

vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým ústavným poriadkom SR. Podľa čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon.

Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikto nesmie byť zbavený slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním stanoveným zákonom (písm. f/), zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie, (tiež čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Listiny základných práv Európskej únie).

Je nepochybné, že zo všetkých zmienených právnych dokumentov podľa najvyššieho súdu vyplýva zákaz svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody.

Rovnako podľa čl. 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín (ďalej len „smernica 2008/115/ES“ resp. „návratová smernica“) môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkonu vyhostenia, najmä v prípadoch, kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo dotýčny štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikrčiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade účinne uplatnené iné dostatočné účinné avšak miernejšie donucovacie opatrenia.

Akékoľvek zaistenie musí trvať čo najkratšiu dobu a iba dovtedy pokiaľ sú s náležitou starostlivosťou učené úkony smerujúce k vyhosteniu (vráteniu). Pokiaľ sa ukáže, že reálny predpoklad pre vyhostenie alebo vrátenie prestal z právnych alebo iných dôvodov existovať alebo prestali existovať podmienky uvedené v ods. 1, stráca zaistenie odôvodnenie a dotyčná osoba musí byť bezodkladne prepustená (čl. 15 ods. 4 smernice 2008/115/ES).

Odvolací súd odkazuje aj na bod 16 Preambuly, podľa ktorej využitie zaistenia na účely odsunu by malo byť s ohľadom na použité prostriedky a sledované ciele obmedzené a viazané na zásadu primeranosti. Zaistenie je oprávnené len na prípravu návratu alebo vykonanie procesu odsunu a ak by uplatnenie miernejších donucovacích opatrení nebolo dostatočné.

Záväzná povaha predmetnej (a iných) smernice vyplýva z čl. 288 ods. 3 ZFEÚ (bývalé čl. 189 ZEHS, 249 ZES), podľa ktorého smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.

Aj keď si členské štáty môžu zvoliť spôsob a prostriedky vykonania smernice na vnútroštátnej úrovni, nezbavuje ich to povinnosti prijať také opatrenia, ktoré zabezpečia „potrebný účinok“ (franc. effet utile) Komisia p. Belgicku, C-342/08, 12.3.2009, bod 16; Komisia p. Grécku, C-81/07, 13.3.2008, Zb. s. I-48, bod 17, t. j. v súlade s cieľom, ktorý smernica sleduje (Komisia p. Taliansku. C-368/07. 25.9.2008. Zb. s. I-130, bod 16; Komisia p. Belgicku, C-292/07, 23.4.2009, bod 68.

Vnútroštátne orgány aplikácie práva teda majú v rámci svojich právomocí vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, aby sa zabezpečila úplná účinnosť smernice a dosiahnutie jej cieľa (Adeneler, C-212/04, 4.7.2006, Zb. s. I-6057, bod 111) bez ohľadu na to, či ustanovenia použité pri výklade majú alebo nemajú priamy účinok (citované z: Michael Siman, Miroslav Slašťan, Primárne právo Európskej únie (aplikácia a výklad práva Únie s judikatúrou), Bratislava 2010 (str. 173).

Na nutnosť eurokonformného výkladu zákon o pobyte cudzincov upozornil najvyšší súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach práve v súvislosti s Návratovou smernicou napr. 1Sza/5/2013, 1Sza/23/2014, 1Sza/25/2014.

S odkazom na uvedené bolo preto potrebné v danom prípade v konaní o zaistení skúmať aj možnosť využitia prípadne „iných dostatočných, ale menej prísnych donucovacích opatrení“, tak ako to predpokladá čl. 15 ods. 1 citovanej Návratovej smernice.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odporca tak neurobil resp. touto otázkou sa zaoberal nedostatočne a preto bolo treba námietku navrhovateľa v tomto smere považovať za dôvodnú.

Odporca vychádzal zo skutočnosti, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá žiadnych rodinných príslušníkov a nebude dotknutý jeho súkromný a rodinný život, nevlastní žiadne finančné prostriedky, nevie si pre seba zabezpečiť na území Slovenskej republiky ubytovanie a ani peňažnú záruku potrebnú k hláseniu jeho pobytu. Odhliadnuc od skutočnosti, že takto označený inštitút platná právna úprava nepozná, uvedené závery, ku ktorým odporca dospel sú v kontexte vykonaného dokazovania predčasné, nepresvedčivé a podľa tvrdenia navrhovateľa nepravdivé. I keď odporca odkazuje na obsah zápisnice o vyjadrení účastníka z 19.3.2015 (č. p.: PPZ-HCP-BA8-17-006/2015-AV) v ktorej tam uvádzané formulácie odpovedí navrhovateľa zrejme odzneli, bolo potrebné aj podľa názoru odvolacieho súdu prihliadnuť na námietku navrhovateľa vytýkajúcu spôsob vedenia výsluchu, techniku kladenia otázok, ktoré neboli jednoznačné a z odpovedí na ne nebolo možné zistiť, či navrhovateľ vie alebo môže splniť podmienky, ktoré neboli počas nijako definované. Aj podľa názoru súdu z obsahu predmetnej zápisnice možno ustáliť, že nezodpovedá princípu individuálneho postupu a hodnotenia každého účastníka konania, výsluch bol povrchný, stručný a nadmieru formalizovaný (otázka formulovaná citáciou zákonného ustanovenia) a nenasvedčoval snahe policajného orgánu získať informácie o relevantných okolnostiach týkajúcich sa reálnej možnosti využitia alternatívnych opatrení k zaisteniu - zloženiu peňažnej kaucie resp. hláseniu pobytu a výstupy z neho, podľa názoru súdu neposkytujú dostatok dôvodov pre jednoznačné závery, ku ktorým odporca na ich základe dospel. Pochybnosti o nich vyvoláva okrem iného aj obsah zápisnice s vyjadrením navrhovateľa z 19.3.2015 pred Okresným súdom v Dunajskej Strede (v pripojenom administratívnom spise), podľa ktorého navrhovateľ žije na Slovensku už vyše 20 rokov, má tu rodinu, má tu maloletú dcéru, ktorú vychováva spoločne s družkou v W..

Vzhľadom na to, že uvedené skutočnosti boli resp. mali byť policajným orgánom známe, bolo ich povinnosťou vzniknuté rozpory odstrániť a doplniť dokazovanie výsluchom navrhovateľa na ďalšie okolnosti týkajúce sa rodinného života majúce význam pre rozhodovanie o dôvodnosti zaistenia resp. využiteľnosti alternatívnych opatrení. Námietky v tomto smere uvádzané právnu zástupkyňou navrhovateľa v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu a odvolaní, ktorá v tejto súvislosti navrhovala vypočuť aj družku navrhovateľa (na okolnosti existencie jej vzťahu s navrhovateľom, poskytovanie podpory a ubytovania ako podmienky k uloženiu alternatívy zaistenia), považoval preto odvolací súd za dôvodné.

Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa k záveru, že námietky navrhovateľa boli spôsobilé spochybniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, neboli teda splnené predpoklady na jeho potvrdenie súdom prvého stupňa a preto odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie odporcu zrušil (§ 250ja ods. 3 OSP).

Vzhľadom na to, že zástupkyňa navrhovateľa založila dodatočne do spisu kópie lekárskeho správ navrhovateľa, ktoré majú vzhľadom na zistenia z nich vyplývajúce (že navrhovateľ trpí halucináciami a psychotickou chorobou) odôvodňovať nezrovnalosti v jeho výpovedi, bude potrebné, aby správny orgán, ktorému sa vec po zrušení napadnutého rozhodnutia vracia (§ 250ja ods. 3 OSP), v súlade so zásadou individuálneho postupu a hodnotenia každého účastníka konania zaujal k nim stanovisko aj z hľadiska prípadného postavenia navrhovateľa ako zraniteľnej osoby v zmysle zákona o pobyte cudzincov.

O povinnosti bezodkladne prepustiť navrhovateľa tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku odvolací súd rozhodol podľa § 250sa ods. 7 OSP, podľa ktorého súd v rozhodnutí, ktorým zruší a vráti rozhodnutie o zaistení na ďalšie konanie, zároveň nariadi bezodkladné prepustenie osoby zo zaistenia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Navrhovateľ si ich náhradu neuplatnil a odporcovi náhrada trov nepatrí zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.